

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

21 septembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Petru Ursache,

Judecătorii – Petru Moraru și Ghenadie Nicolaev,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, declarat de avocatul Trofimov Igor în numele inculpatului și inculpat, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 februarie 2016, în cauza penală în privința lui

Nazarenco Iliia Boris, născut la 17 noiembrie 1983, originar și domiciliat or. Anenii Noi, str. Ion Soltîs 16.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 27.02.2015 - 23.12.2015;

Instanța de apel: 01.02.2016 - 22.02.2016;

Instanța de recurs: 03.05.2016 - 21.09.2016.

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 23 decembrie 2015, Nazarenco Iliia a fost achitat de sub învinuirea de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal, din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

2. De către organul de urmărire penală, Nazarenco Iliia a fost învinuit de faptul că, la 26 mai 2014, aproximativ la ora 15:30, conducând automobilul model „Opel Omega B” cu n/î C QV 147, în mun. Chișinău pe str. Muncești din direcția str. Grădina Botanică, în timpul deplasării, ajungând la intersecția cu str. N. Grădescu unde este amplasată trecerea nedirijată pentru pietoni, încălcând prevederile pct. pct. 11 lit. f), 45 a Regulamentului circulației rutiere, a comis tamponarea pietonului Mihnev Petru, anul nașterii 1953, care traversa carosabilul din dreapta spre stânga relativ deplasării automobilului, la trecerea semnalizată pentru pietoni, căruia potrivit raportului de expertiză medico-legală nr. 1606/D din 11 iulie 2014, i-a fost cauzată vătămare corporală medie.

3. Procurorul, a contestat cu apel sentința, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Nazarenco Iliia să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264 alin. (1) Cod penal, la 1 an închisoare, cu executarea în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe termen de 1 an.

În argumentarea apelului, procurorul a invocat că, sentința este ilegală, fiind emisă cu aprecierea incorectă a circumstanțelor cauzei și probelor prezentate, or vinovăția lui Nazarenco Iliia în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1)

Cod penal, se probează prin declarațiile părții vătămate Mihnev Petru, care în cadrul audierii sale la etapa urmăririi penale, deși a oferit reprezentantului organului de urmărire penale dreptul consemnării declarațiilor sale, el totuși a confirmat prin propria semnătură conținutul acestora, iar aferent cazului, ofițerul de urmărire penală, Sîrbu Vadim, fiind audiat în prima instanță în calitate de martor, a indicat cert faptul includerii în procesul-verbal respectiv anume a declarațiilor verbale a părții vătămate, Mihnev Petru, fără eventuale erori și corectări.

La fel, în dovedirea vinei inculpatului, acuzarea a reținut și elementele de fapt constatate prin: raportul de expertiză medico-legală nr. 1606/D din 11 iulie 2014; raportul de expertiză complexă (medico-legală și auto-tehnică) nr. 2185 și nr. 386 din 30 decembrie 2014; declarațiile expertului judiciar Cuvșinov Ion.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 februarie 2016, a fost admis parțial apelul, casată total sentința și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Nazarenco Ilia a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264 alin. (1) Cod penal, la amendă în mărime de 200 unități convenționale, echivalentul a 4000 lei.

4.1. Pentru a se pronunța instanța de apel a constatat că, Nazarenco Ilia, la 26 mai 2014, aproximativ la ora 15:30, conducând automobilul model „Opel Omega B” cu n/î C QV 147, în mun. Chișinău pe str. Muncești din direcția str. Grădina Botanică, în timpul deplasării, ajungând la intersecția str. N. Grădescu unde este amplasată trecerea nedirijată pentru pietoni, încălcând prevederile pct. pct. 11 lit. f), 45 a Regulamentului circulației rutiere, a comis tamponarea pietonului Mihnev Petru, anul nașterii 1953, care traversa carosabilul din dreapta spre stânga relativ deplasării automobilului, la trecerea semnalizată pentru pietoni, căruia i-a fost cauzată vătămare corporală medie.

4.2. În confirmarea vinovăției inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal, instanța de apel a reținut următoarele probe: declarațiile părții vătămate Mihnev Petru; martorului Sîrbu Vadim; expertului judiciar Cuvșinov Ion; raportul privind consemnarea circumstanțelor constatate din 29 mai 2014, prin care s-a constatat că Nazarenco Ilia, conducând automobilul model „Opel Omega B” cu n/î C QV 147, nu a manifestat prudență sporită la trafic, nu a ținut cont de cerințele pct. 11 lit. f) a Regulamentului circulației rutiere și a comis tamponarea pietonului Mihnev Petru (f.d.3); procesul-verbal de cercetare a locului accidentului rutier din 26 mai 2014, cu schița accidentului rutier (f.d.5-8); certificatul de vizită din 26 mai 2014, prin care la partea vătămată Mihnev Petru, s-a stabilit fractura gambei stângi cu deplasare (f.d.14); raportul de expertiză medico-legală nr. 1475D din 26 iunie 2014 (f.d.15-16); raportul de expertiză medico-legală nr. 1606/D din 07-11 iulie 2014 (f.d.22); procesul-verbal de audiere a părții vătămate Mihnev Petru din 20 iunie 2014 (f.d.26); procesul-verbal de audiere a bănuitului Nazarenco Ilia din 07 iulie 2014 (f.d.37); procesul-verbal de audiere a învinuitului Nazarenco Ilia din 14 august 2014 (f.d.55-56); raportul de expertiză judiciară nr. 2185, nr. 346 din 30 decembrie 2014 (f.d.72-79).

Astfel, instanța de apel a stabilit că, prima instanță a aplicat greșit prevederile art. 101 Cod de procedură penală, apreciind incorect probele din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, cât și prevederile art. 390 Cod de procedură penală, ajungând la concluzia achitării lui Nazarenco Ilia din motiv că fapta nu

întrunește elementele infracțiunii.

Cu referire la componența de infracțiune prevăzută de art. 264 alin. (1) Cod penal, instanța de apel a notat că, în speță, prin acțiunile lui Nazarenco Ilia, au fost periclitate în principal relațiile sociale cu privire la siguranța traficului rutier, iar în plan secundar - relațiile sociale cu privire la sănătatea persoanei.

Victimă a infracțiunii incriminate inculpatului Nazarenco Ilia este Mihnev Petru, la care, prin raportul de expertiză medico-legală nr. 1475 din 20 iunie 2014 și prin raportul de expertiză medico-legală nr. 1606/D din 07 iulie 2014, s-a constatat leziune corporală, ca urmare a accidentului rutier, care se califică ca vătămare corporală medie.

Ca rezultat, în ședința instanței de apel s-a stabilit că, încălcarea de către inculpat a pct. pct. 11, 45 a Regulamentului circulației rutiere, a fost probată prin declarațiile părții vătămate, Mihnev Petru, care la faza urmăririi penale, a comunicat că înainte de a traversa strada pe marcajul rutier s-a asigurat și a privit în partea stângă a sa, unde era staționat un maxi-taxi și după ce a traversat prima bandă, aflându-se deja pe a doua bandă a fost tamponat de automobilul condus de inculpat.

Instanța de apel a reținut că, faptul tamponării părții vătămate de către automobilul condus de inculpat rezultă și din raportul de expertiză judiciară nr. 2185, nr. 346 din 30 decembrie 2014, prin care s-a stabilit că partea vătămată a fost lovită la nivelul gambei stângi cu partea anterioară dreapta a automobilului, fapt ce a condiționat flexia laterală maximă în articulația gleznei stângi (piciorul fiind fixat la sol) cu fracturarea ambelor maleole și subluxația plantei piciorului spre exterior.

Producerea fracturilor menționate în rezultatul lovirii piciorului de un alt obiect dur, cum ar fi inclusiv bordură, se exclude, precum și din declarațiile expertului, Cuvșinov Ion, date în prima instanță care a comunicat că automobilul a lovit pietonul, iar o situația inversă nu putea fi.

De asemenea, instanța de apel a menționat că, nu poate reține declarațiile părții vătămate Mihnev Petru referitor la faptul că, a fost audiat la spital și nu a citit cele declarate, fiindcă din procesul-verbal de audiere a părții vătămate întocmit la 20 iunie 2014, rezultă că a fost întocmit la domiciliul acestuia amplasat pe adresa str. N. Grădescu 4, ap. 19, mun. Chișinău, declarațiile fiind fixate în limba rusă, verificate și semnate de Mihnev Petru, fapt confirmat și de ofițerul de urmărire penală, Sîrbu Vadim.

Mai mult, instanța de apel a stabilit că, recunoașterea încălcării Regulamentului circulației rutiere, care a dus la tamponarea părții vătămate Mihnev Petru, rezultă și din acordarea de către inculpat a unui ajutor material pentru recuperarea părții vătămate după accidentul rutier, iar ca urmare, partea vătămată a întocmit o recipisă, în care a indicat că inculpatul nu este vinovat de producerea accidentului.

În ceea ce privește legătura de cauzalitate dintre faptă și urmarea prejudiciabilă, instanța de apel a indicat că anume ca urmare a tamponării de către automobilul model „Opel Omega B” cu n/î C QV 147, condus de Nazarenco Ilia, părții vătămate Mihnev Petru i-au fost cauzate leziuni corporale catalogate ca vătămări corporale medii.

Latura subiectivă a infracțiunii se exprimă prin imprudență față de survenirea vătămarilor corporale în privința părții vătămate, Mihnev Petru.

Instanța de apel a respins alegerile apărătorului inculpatului privind nulitatea

probelor, din motiv că acestea au fost administrate de către un organ incompetent, făcând trimitere, în acest sens, la prevederile Hotărârii Guvernului nr. 986 din 24 decembrie 2012, „Cu privire la structura și efectivul-limită ale Inspectoratului General al Poliției” și art. 253 alin. (1), (2) Cod de procedură penală.

4.3. La individualizarea pedepsei, instanța de apel ținând cont de prevederile art. art. 7, 61, 75 Cod penal, i-a stabilit inculpatului pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 200 unități convenționale, echivalentul a 4000 lei.

5. Avocatul Trofimov Igor în numele inculpatului și inculpatul, în temeiul pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, au contestat cu recurs ordinar decizia instanței de apel, solicitând casarea acesteia cu menținerea sentinței.

În motivare au invocat că, în materialele dosarului nu există nici o probă care să confirme faptul că inculpatul s-a mai deplasat după impactul cu partea vătămată.

Astfel, chiar dacă instanța de apel indică faptul că prin schița accidentului rutier se confirmă că autoturismul condus de inculpat s-a mai deplasat după impact, totuși instanța nu indică clar care anume elemente ale schiței accidentului rutier indică acest fapt, or, schița accidentului rutier nu indică urme de frânare, dar nici alte elemente care să denote faptul că autoturismul s-a mai deplasat după impact.

Nu sunt nici alte probe care să ateste acest fapt.

Suștin recurenții că, din schița accidentului rezultă locul tamponării anume locul unde era amplasat automobilul la momentul efectuării cercetării la fața locului, fapt ce confirmă declarațiile inculpatului referitor la faptul că acesta a stopat autoturismul pentru a evita producerea unor consecințe grave.

Instanța de apel nu a luat în calcul faptul că expertul judiciar Cuvșinov Ion în cadrul audierii a menționat că a oferit concluzia în raport cu mecanismul concret indicat în materialele dosarului penal.

Totodată, la momentul efectuării expertizei de către Cuvșinov Ion nici partea vătămată nu era audiată, dar nici învinuitul nu a dat declarații.

Prin urmare, unicul document de care a ținut cont expertul, a fost ordonanța ofițerului de urmărire penală, în care se indica faptul că Mihnev Petru a fost lovit de autoturismul condus de Nazarenco Ilia.

Ca urmare, expertul a pus în analiza mecanismului de producere a traumei doar versiunea indicată de ofițerul de urmărire penală, fără ca acesta să fi avut o careva probă în ce privește faptul dacă automobilul l-a lovit pe Mihnev Petru sau Mihnev Petru s-a lovit în automobil.

Astfel, după cum a menționat în cadrul audierii în prima instanță expertul Cuvșinov Ion, dânsul nici nu a avut posibilitatea să examineze altă versiune, deoarece din materialele dosarului rezultă clar că autoturismul a lovit pietonul și nicidecum altfel.

Ca urmare, concluzia expertului a fost una limitată doar de circumstanțele expuse în ordonanța de numire a expertizei și care de fapt indica doar o singură versiune a faptei și anume versiunea că autoturismul a lovit pietonul și aceasta era indicat așa cum ar fi fost probat faptul dat, iar cea de-a doua versiune - faptul lovirii pietonului de autoturism - nici nu a fost pusă în examinare.

Consideră recurenții că, concluzia instanței de apel privitor la circumstanțele cazului, și anume referitor la faptul că inculpatul s-a mai deplasat o anumită distanță cu autoturismul său, de fapt este o eroare gravă de fapt comisă de instanță și această eroare a afectat radical soluția instanței.

Subsidiar recurenții au invocat că, concluzia instanței de apel referitor la faptul că, inculpatul nu a redus viteza pentru a opri în fața obstacolului, a fost adoptată fără să fi existat la materialele dosarului proba care ar confirma viteza cu care se deplasa, precum și o concluzie a expertului auto-tehnic care să fi indicat faptul că viteza pe care o indică inculpatul era o viteză care nu i-a permis să stopeze unitatea de transport înainte de obstacol.

De asemenea nu există în dosar confirmare probatorie a faptului că exista obstacol, distanța la care se afla autoturismul până la obstacol, precum și proba faptului că Nazarenco Ilia nu avea posibilitate tehnică cu această viteză să stopeze unitatea de transport înainte de obstacol, iar instanța de apel a apreciat aceste circumstanțe într-un mod prezumtiv, fiind încălcat principiul echității, vizând faptul că o circumstanță nu poate fi apreciată ca fiind existentă apriori, fără ca să fie confirmată cu probe.

Instanța de apel în adoptarea deciziei sale a avut la bază examinarea unor circumstanțe care nu au fost supuse examinării în cadrul ședințelor de judecată, și care se referă la alt caz și anume cele care se referă la o tamponare a lui Mihnev Petru pe bd. Dacia din mun. Chișinău (segment subliniat în hotărâre), aceasta având în vedere că cazul examinat nu a avut loc pe bd. Dacia, dar pe str. Muncești, mun. Chișinău.

La fel, susțin recurenții că, ofițerii de poliție care au pornit urmărirea penală, iar apoi au efectuat un șir de acte de urmărire penală nu sunt angajați ai Ministerului Afacerilor Interne și nu sunt subordonați organizațional conducătorului instituției respective așa cum o prevede art. 253 Cod de procedură penală, dar sunt angajați ai Inspectoratului General al Poliției, care potrivit prevederilor legislative reprezintă o instituție distinctă de Ministerul Afacerilor Interne, are statut de persoană juridică și chiar dacă este subordonată Ministerului Afacerilor Interne, oricum nu reprezintă o subdiviziune structurală sau teritorială a Ministerului, ci doar o instituție subordonată a Ministerului Afacerilor Interne, așa cum Serviciul Vamal este în raport cu Ministerul Finanțelor.

6. Asupra recursului a prezentat referință procurorul care s-a expus pentru respingerea acestuia ca inadmisibil, invocând că, recursul nu cuprinde motivare sub aspectul casării deciziei instanței de apel.

Din motivele abordate, recurenții critică modalitatea de apreciere a probelor, care ține de starea de fapt a cauzei, stabilirea căreia este de competența instanțelor de fond, iar un asemenea temei nu este prevăzut de lege pentru a judeca cauza în ordine de recurs.

Subsidiar a indicat că, instanța de apel corect a stabilit starea de fapt și vinovăția lui Nazarenco Ilia în săvârșirea infracțiunii incriminate, în deplină concordanță cu probele administrate, amplu analizate și just apreciate.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în baza materialelor din dosar, ținând cont de motivele expuse în referință, Colegiul penal decide inadmisibilitatea acestuia din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de

apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel. Erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial.

Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Din conținutul recursului declarat rezultă că partea apărării invocă ca temei de drept pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, și anume că hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Însă, aceste temeiuri pentru declararea recursului ordinar nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului înaintat, nefiind stabilite presupusele erori de drept invocate de recurenți.

În pct. 18 din hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție a R. Moldova nr. 9 din 30 octombrie 2009, „Cu privire la judecarea recursului ordinar în cauza penală”, este atenționat că instanța de recurs controlează dacă s-a aplicat corect dreptul față de faptele stabilite de către instanța de apel și dacă faptele au fost constatate respectându-se normele de drept material sau procesual.

Astfel, se relevă că, respectând prevederile art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul înaintat de procuror, a verificat minuțios legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, fiind cercetate suplimentar probele administrate de prima instanță, astfel ajungând la concluzia corectă enunțată supra la pct. 4 al prezentei decizii.

Colegiul penal a stabilit că, în sensul prevederilor art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la admiterea apelului declarat de procuror, precum și motivele adoptării soluției.

În acest context, instanța de recurs menționează că, din conținutul deciziei instanței de apel rezultă, că ultima corect a constatat fapta și circumstanțele săvârșirii infracțiunii de către inculpatul Nazarenco Ilia, descriindu-le în partea descriptivă, ulterior, motivând concluzia de vinovăție a acestuia.

Sub acest aspect, Colegiul penal atestă că instanța de apel la judecarea cauzei în ordine de apel nu a comis careva erori de drept, care ar impune casarea deciziei adoptate.

Prin urmare, Colegiul penal, reține că instanța de apel, verificând minuțios probele administrate legal de către organul de urmărire penală și verificate în ședința de judecată, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă potrivit art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, fiind stabilite cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, astfel ajungând la concluzia corectă cu privire la vinovăția inculpatului Nazarenco Ilia în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal.

La caz, se constată că titularii cererii de recurs critică soluția instanței de apel, sub aspectul vinovăției, invocând astfel dezacordul cu modalitatea de apreciere a

probelor.

În probarea alegațiilor invocate, recurenții au descris în conținutul recursului probe și circumstanțe, care în opinia lor nu au fost apreciate de instanța de apel la justa valoare sau au fost apreciate unilateral, creându-se astfel impresia că instanța este părtinitoare, precum și că, nu au fost date aprecierile necesare schiței accidentului rutier care nu indică urme de frânare și declarațiilor expertului Cuvșinov Ion.

Tot instanța de apel, nu a verificat versiunea lovirii pietonului de autoturism, în acest caz concluzia expertului fiind una limitată doar de circumstanțele expuse în ordonanța de numire a expertizei.

Însă, verificând materialele dosarului în raport cu criticele enunțate, Colegiul penal conchide că la judecarea apelului instanța a examinat prezenta cauză penală sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție corectă privitor la condamnarea inculpatului în baza art. 264 alin. (1) Cod penal.

Ori, în opinia instanței de recurs soluția instanței de apel este argumentată și corespunzătoare circumstanțelor de fapt și de drept stabilite în cauză.

Prin urmare, cu referire la pretinsa încălcare admisă de instanța de apel prevăzută de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, Colegiul penal menționează că, așa cum rezultă din textul deciziei atacate, instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la adoptarea soluției expuse desfășurat în pct. 4. din prezenta decizie și a cărei redare repetată nu este necesară.

În același context, în vederea respingerii argumentelor din recurs privitor la chestiunea de apreciere eronată a probelor, Colegiul penal amintește că la etapa judecării recursului ordinar nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, acesta fiind atributul exclusiv al acestor instanțe.

Deci, instanța de recurs nu examinează criticele referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanța de apel, corectitudinea condamnării inculpatului privind învinuirea imputată acestuia prin rechizitoriu.

Mai mult, în lumina jurisprudenței constante a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, se reține că regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede, că la această etapă instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în cauză.

Totodată, Colegiul penal pe această linie de considerente specifică, că pentru a constitui caz de casare eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică.

Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

În cauza deferită judecării o atare eroare nu a fost constatată de către instanța

de recurs, ori, în fapt și în drept, decizia instanței de apel corespunde tuturor normelor de drept procesual penal.

Prin urmare, opozabil celor enunțate de recurent, Colegiul penal, verificând materialele dosarului, specifică că judecând apelurile instanța a examinat cauza sub toate aspectele, adoptând o soluție corectă în speță.

Referitor la criticele formulate de recurenți, privind concluziile instanței de apel ce țin de faptul că inculpatul s-a mai deplasat o anumită distanță cu autoturismul său, inculpatul nu a redus viteza pentru a opri în fața obstacolului, precum și distanța la care se afla autoturismul până la obstacol, precum și faptul că Nazarenco Ilia nu avea posibilitate tehnică cu această viteză să stopeze unitatea de transport înainte de obstacol, au fost adoptate fără a fi existat probe în acest sens, Colegiul penal ține să menționeze că, instanța de apel, din schița accidentului rutier, față de care atât inculpatul cât și partea vătămată, nu au înaintat careva obiecții și pe care, Nazarenco Ilia, a semnat-o, a stabilit că, automobilul condus de ultimul după tamponare s-a deplasat, totodată, recunoașterea încălcării Regulamentului circulației rutiere, care a dus ca rezultat la tamponarea părții vătămate, Mihnev Petru, a fost stabilită și din acordarea acestuia a unui ajutor material părții vătămate pentru producerea accidentului rutier, iar ca urmare, partea vătămată Mihnev Petru a întocmit o recipisă, în care a indicat că inculpatul nu este vinovat de producerea accidentului.

Colegiul penal respinge ca neîntemeiat alegațiile recurenților referitor la faptul că, instanța de apel a indicat în decizie că, o tamponare a lui Mihnev Petru nu a avut loc pe bd. Dacia, dar pe str. Muncești, mun. Chișinău, or, din schița accidentului rutier rezultă că tamponarea părții vătămate a avut loc pe str. Muncești la intersecție cu str. N. Grădescu, mun. Chișinău.

Față de cele ce preced, Colegiul penal amintește că aceste motive au fost obiectul judecării în instanța de apel, iar materialul probator al cauzei penale dovedește legalitatea temeiurilor de fapt și de drept, care au dus la pronunțarea hotărârii de condamnare a inculpatului Nazarenco Ilia în baza art. 264 alin. (1) Cod penal.

Din atare considerente, Colegiul penal menționează că, în speță, nu au fost admise careva erori de drept, atât de către prima instanță, cât și de instanța de apel, iar alegațiile recurenților în acest aspect sunt vădit nefondate, neavând suport probator.

Totodată, criticele formulate de recurenți referitor la faptul că, *ofițerii de poliție care au pornit urmărirea penală, iar apoi au efectuat un șir de acte de urmărire penală nu sunt angajați ai Ministerului Afacerilor Interne și nu sunt subordonați organizațional conducătorului instituției respective cum o prevede art. 253 Cod de procedură penală, dar sunt angajați ai Inspectoratului General al Poliției, care potrivit prevederilor legislative reprezintă o instituție distinctă de Ministerul Afacerilor Interne, are statut de persoană juridică și chiar dacă este subordonată Ministerului Afacerilor Interne, oricum nu reprezintă o subdiviziune structurală sau teritorială a Ministerului, ci doar o instituție subordonată a Ministerului Afacerilor Interne, așa cum Serviciul Vamal este în raport cu Ministerul Finanțelor*, au format obiect de discuție la judecarea cauzei penale în instanța de apel și, cărora instanța de apel, le-a dat o motivare corespunzătoare, argumentată și pe larg expusă în prezenta decizie, soluție pe care instanța de recurs o însușește pe deplin și a cărei reluare nu se mai impune, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CEDO,

care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16 februarie 2010, statuează că art. 6 §1 din CțEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (hotărârea Van de Hurk vs Olanda, din 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Totodată, apărarea a invocat în cererea de recurs că, instanța de apel a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, însă Colegiul penal ține să specifice că, potrivit art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt reprezintă stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora.

Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

În sensul dat se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii contestate, relevă în mod concludent că instanța de apel a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului și încadrarea juridică justă a acțiunilor infracționale ale acestuia în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar.

În consecință, raportând situația reținută în cauză la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs nu constată prezența erorilor de drept ce ar genera casarea hotărârii atacate, și, prin urmare, se impune soluția inadmisibilității recursului ordinar declarat de avocatul Trofimov Igor în numele inculpatului și inculpatul Nazarenco Ilia, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Trofimov Igor în numele inculpatului și inculpat, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 februarie 2016, în cauza penală în privința lui *Nazarenco Ilia Boris*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 21 octombrie 2016.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Petru Moraru

Ghenadie Nicolaev